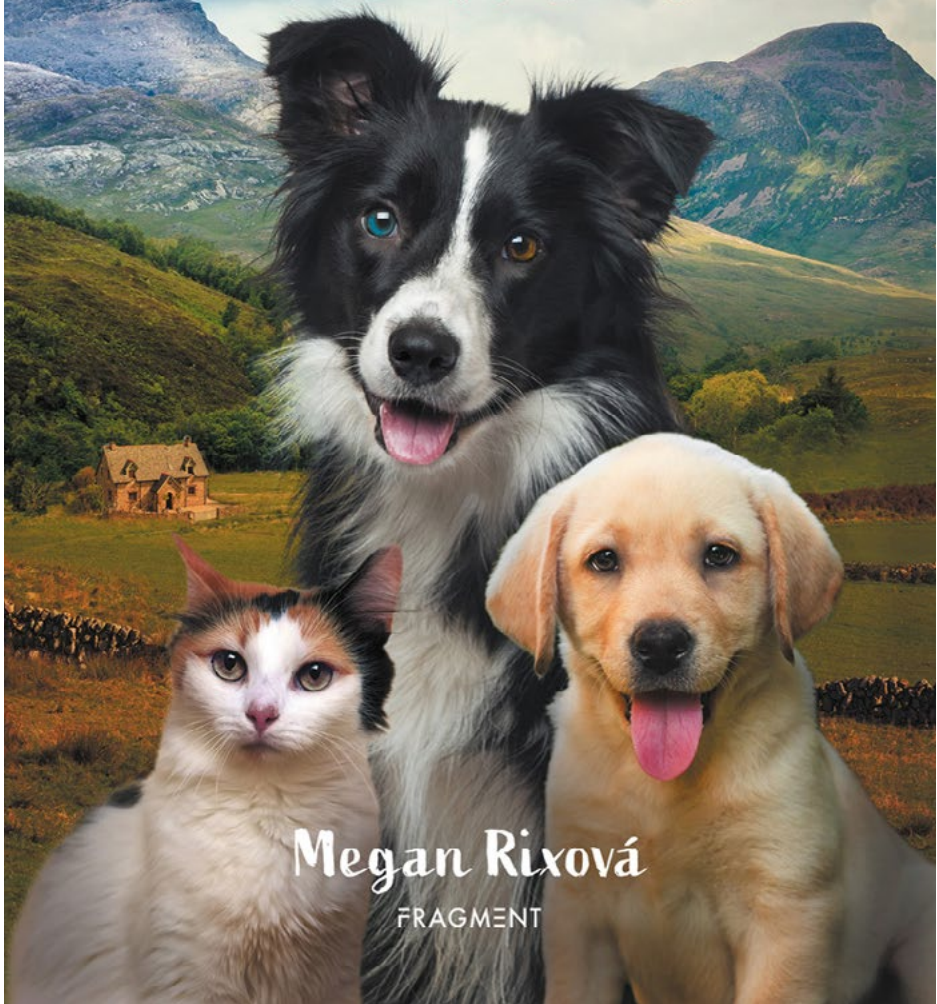

DOMOV U HUŇATÝCH TLAPEK

Megan Rixová

FRAGMENT

Domov U Huňatých tlapek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Megan Rixová
Domov U Huňatých tlapek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DOMOV U HUŇATÝCH TLAPEK

Megan Rixová

FRAGMENT

První kapitola

Než jsem přijel do domova U Huňatých tlapek, vlastně jsem si nebyl jistý, jestli mám rád zvířata. Máma je určitě ráda neměla, protože tvrdila, že jsou špinavá, na koberci po nich zůstávají chlupy a lížou si zadek. A táta je neměl rád, protože se kvůli nim pokaždé rozkýchal.

Nikdo z mých kamarádů ve škole nevlastnil žádného zvířecího mazlíčka, jenom Omar měl kočku. Jenomže když jsem ho přišel navštívit, schovala se pokaždé za pohovku nebo pod Omarovu postel, a to byla škoda, protože já jsem na YouTube pořád sledoval legrační videa s kočkami a zoufale jsem toužil taky jedno takové natočit. Dokonce jsem si kvůli němu na YouTube založil kanál, abych byl připravený, až ten den přijde.

„Smutným faktem je,“ řekl jsem jednoho dne Omarovi, „že zvířata mě nemají ráda. Možná nějak divně páchnu!“ Máma mi pořád opakovala, že když jdu ven, nemusí ze mě být cítit deodorant na pět metrů.

„To jo,“ rozesmál se Omar. „Nebo možná poznají, že jsi v jejich přítomnosti nervózní.“

Ať už byla příčina jakákoli, na rozdíl od ostatních lidí jsem neměl ke zvířatům přirozený vztah. Když jsem byl ještě kluk, vyrazili jsme s naší třídou do zoologické zahrady a jeden šim-

panz přiskočil až ke sklu a přímo přede mnou si vrazil ukazováček do nosu.

„To je ale nechutný!“ vyprskl jsem pobouřeně. Když mě máma přistihla, jak dělám totéž, přiměla mě na několik týdnů nosit palčáky.

Všichni okolo se tenkrát mohli popukat smíchy, jenomže ono na tom nic k smíchu nebylo. Ten šimpanz se měl umět chovat, a ne se rýpat na veřejnosti v nose.

„Podle mě se mu líbíš, Hamishi,“ pronesla slečna Gregorová a poplácala mě po hlavě.

Zíral jsem do těch jeho zuřivých hlubokých tmavých očí a nebyl jsem si tím tak docela jistý. Z toho pohledu jsem měl ještě po letech noční můry.

Loni jsem se ten opičí výraz pokusil zachytit v projektu do umělecké soutěže, kterou pro žáky druhého stupně uspořádala organizace Kreativní Edinburgh. Rozhodl jsem se nemalovat výkres, ale vytvořit sochu z papírmašé. Hrozně jsem na tom dřel, ale bylo mi jasné, že výmluvný výraz šimpanzích očí se mi zachytit nepodařilo. V mé vzpomínce působily zuřivě, zato socha vypadala spíš smutně.

Možná bych ji měl pojmenovat „Zoufalá touha po návratu do divočiny“, napadlo mě, když jsem sochu opatrně vkládal do lepenkové krabice, abych ji převezl do Skotské národní galerie moderního umění.

Až budu velký, chci být umělcem, a když porota hlavní cenu přisoudila mně, překvapilo mě to a taky moc potěšilo. V deníku *Scotsman* otiskli moji fotografii a snímek toho mého šimpanze se zarmouceným pohledem.

Ten den tenkrát v zoo, to byla nejdlejší doba, jakou jsem ve společnosti zvířat strávil – tedy před mou cestou do domova

U Huňatých tlapek. Asi by to bylo jiné, kdybychom žili na vesnici, jenomže my bydlíme v Edinburghu v bytě u Royal Mile, a to není pro zvířata zrovna vhodné prostředí. Kromě toho je celý byt kromě mého pokoje laděný do odstínů bílé a krémové. A máma chce, aby bylo všechno na svém místě. Jinak ji chytá migréna.

„Uklizený domov svědčí o pokojné mysli,“ říkává vždycky. Nejspíš by raději padla a odebrala se na onen svět, než aby muse-la žít v domově U Huňatých tlapek. Máma s tátou vlastní firmu zabývající se interiérovým designem a jsou v tom vážně dobří. Jezdí po celém světě a radí lidem, jak by měla různá místa vypadat. A někdy můžu letět s nimi a bydlet v luxusních hotelech.

Jenomže to léto, kdy začíná můj příběh, bylo jiné. Rodiče odlétali do Japonska, na jedno z míst, které jsem z celého světa toužil navštívit ze všeho nejvíc.

„Promiň, Hamishi...“ řekl táta.

„Máme hrozně nabitý program – nemůžeme tě vzít s sebou. Jenom by ses nám pletl pod nohy,“ dodala máma.

Spolkl jsem námitku, že i když jsou doma, ani jeden z nich se zrovna nepřetrhne, aby mi vymyslel nějaký program.

„Nikam se plést nebudu,“ škemral jsem zoufale.

„Celý den máme schůzky s klienty. K smrti by ses nudil,“ řekl táta.

„Mohl bych vám pomoci...“

Táta se podíval na mámu a potom zavrtěl hlavou.

Mělo mi být jasné, že mě nebudou poslouchat. Nikdy mě neposlouchají. Jsem Hamish: jejich neviditelný syn. Zkracovali moje jméno na „Mish“ – až mi Omar jednou řekl, že to v arabštině znamená „ne“.

„Třeba *mish mumkin* – ‚nemožné!‘“ smál se.

Takže teď se snažím, aby mi říkali Mishka podle toho kresleného oka, které má jako logo jedna značka streetwearu neboli pouličního oblečení.

Máma s tátou začali mluvit oba najednou.

„Zeptali jsme se mé sestry, tety Helen...“ řekla máma.

„Nevěřil bys, jak těžké bylo najít někoho ochotného...“ pro- nesl zároveň táta.

Máma po něm střelila pohledem a táta zmlkl.

„Říkala, že bude moc ráda, když ji přijedeš navštívit,“ dodala máma.

Teta Helen se řadila k těm příbuzným, kteří mi každoročně posílali přání k narozeninám a Vánocům, ale nikdy jsem je neviděl.

„Setkal jsem se s ní někdy?“ zeptal jsem se.

Máma se podivně uchechtla. „Jistěže ano. Kdy viděl Hamish Helen naposledy, Malcolme?“

Táta sraštil čelo. „Že by na svatbě sestřenice Laury?“

„Ne, na té nebyla,“ podotkla máma.

„Na pohřbu tvého otce?“

„No ano – přijela kvůli němu zpátky do jeho domu v Cullen Bay.“

Nemělo to cenu. Jak jsem si měl pamatovat někoho z dědeč- kova pohřbu, který se konal před dvěma lety? Navíc jsem ten- krát přes slzy skoro neviděl.

„Ale určitě byla na křtinách.“

Podíval jsem se z mámy na tátů a povzdechl si. Nepochybo- val jsem o tom, že mají na mysli moje křtiny.

„A jak vlastně teta Helen vypadá?“ zeptal jsem se.

„Dost jako tvá matka,“ odpověděl táta. „Má stejně úchvatné zrzavé vlasy. Na nádraží ji určitě hravě poznáš.“

„Na nádraží?“ To spojení jsem spíš vyjekl, než normálně vyslovil, což jsem samozřejmě neměl v úmyslu. Nenapadlo by mě, že jejich plán, jak se mě zbavit, bude takhle propracovaný. Ztěžka jsem polkl a vrátil svůj hlas zpátky do normálu. „Na jakém nádraží?“

„Strathcarron.“

Už jsem o něm určitě někdy slyšel, ale nevěděl jsem, kam přesně ho zařadit.

Máma si všimla, že se tvářím zmateně, a přísně se na mě podívala. „Tvoje zeměpisné znalosti jsou mizivé!“

„Je to na Wester Ross nedaleko od Lochmarronu a Lochcarronu,“ řekl táta. „Překrásné místo.“

„Strathcarron je nejbližší nádraží od její farmy, která se nachází kousek za Lochmarronem,“ dodala máma.

„Farmy?“ pronesl jsem zaujatě. Že by teda Helen provozovala nějakou léčivou farmu pro ztracené duše? Čekají mě masáže a vírivka jacuzzi? Možná že tohle léto nakonec nebude tak špatné. A doufám, že příbuzní mají všechny procedury zdarma. Třeba tam budou i bahenní zábaly! Po těch byste měli mít extra jemnou pokožku.

„Budeš muset přestoupit v Inverness,“ řekla máma.

„Ale neboj se. Cestou na letiště tě hodíme na edinburské nádraží,“ ujistil mě táta.

„Kdy?“ zeptal jsem se.

„Zítra.“

„Zítra?!“

Hrozně málo času obstarat si vhodné oblečení na lázeňský pobyt. Popadl jsem peněženku.

„Kam to jdeš?“ zavolala za mnou máma, když jsem zamířil ke dveřím.

„Koupit si nové plavky,“ houkl jsem na ni přes rameno.

„Ale ne, nic nového potřebovat nebudeš...“ začala, když jsem otevíral vstupní dveře. „Hlavně si zabal něco teplého – a taky ten svetr, který jsi od nás dostal k Vánocům. Na Vysočině bývá dost zima!“

Druhá kapitola

Spousta lidí si myslí, že Skotsko je docela malé, ale není. Hleděl jsem z okna a pořád jsem musel myslet na to, jak rozlehlé a divoké a překrásné je.

Vlak se řítí krajinou směrem na sever a odvážel mě dál a dál od Edinburghu a od všech, které jsem znal. Pořád jsem nemohl uvěřit, že rodiče odletěli beze mě.

Inverness byla první zastávka. Dorazili jsme tam tři a tři čtvrtě hodiny poté, co vlak vyjel z edinburského nádraží Waverley.

Sotva jsem vystoupil, uviděl jsem stánek s hamburgery a za část peněz, které mi rodiče dali s sebou, jsem si jeden koupil. Od snídaně uplynulo několik hodin a já jsem nutně potřeboval něco zakousnout. Rozbalil jsem si burger a zadíval se na informační tabuli. Kde je Strathcarron? Nikde jsem ho neviděl.

Pospíchal jsem za jedním výpravčím. „Potřebuju se dostat do Strathcarronu,“ vydechl jsem zoufale.

„Tak to musíš nasednout na vlak do Kyle of Lochalsch,“ řekl ten muž a ukázal do hlavní haly. „Jede ze sedmého nástupiště. Ale měl by sis pospíšet, bude brzy odjíždět!“

„Díky!“ zakřičel jsem v běhu přes rameno.

Vypadalo to, že se mi pod nohy schválně pletou snad stovky cestujících. Několik z nich jsem praštil batohem, a jak jsem se

řítíl po kluzké podlaze, málem jsem se přerazil o zbloudilý kufr. Vlak stál na nástupišti a já jsem naskočil dovnitř a popadal dech. Nenapadlo mě koupit si něco k pití, takže jsem měl jenom suchý, vlašný a tuhý hamburger v housce. Dokonce jsem si do něj nenechal dát ani kečup nebo hořčici. Nechtěl jsem riskovat, že si ušpiním svoje nejlepší kalhoty.

O několik vteřin později se vlak rozjel.

Byl mnohem menší než souprava, kterou jsem přijel z Edinburghu, a plný turistů mířících na Vysočinu. Pravou nohu jsem měl nalepenou na chlupaté holé koleno nějakého Američana, který měl na sobě kilt. Raději jsem si přehodil nohu přes nohu, abych se ho nemusel dotýkat.

„Jedu navštívit dům po předcích,“ opakoval neustále každému, kdo byl ochoten ho poslouchat. „Možná si zkusím hodit kladivem v klání Skotských her!“

Snažil se to vyprávět i mně, ale já jsem odvrátil hlavu, zadíval se z okna a neodpověděl jsem, i když to bylo nezdvořilé. Venku toho bylo tolik k vidění: byly tam vodopády i zurčící řeky. A jak jsem se na ně díval, dostal jsem ještě větší žízeň. Ztěžka jsem polkl.

Za řekou se tyčily hory. Na louce se páslo stádo chundelatého hnědého skotského náhorního skotu.

Muž v kiltu usnul a začal chrápat.

„Hele!“ vykřikla nadšeně malá holčička a ukazovala ven z okna na jelena v dálce.

Po blankytném nebi poletovalo hejno ptáků.

„Orel skalní!“ vyhrkl ten Američan, který se zase vzbudil a protíral si oči.

„Sám seš orel!“ pronesl muž ze sedadla na druhé straně uličky. „To je káně.“

O dvě a půl hodiny později vjel vlak do stanice Strathcarron a lidé se začali strkat a horečně sundávali kufry a batohy.

Byl jsem na cestě něco přes šest hodin. Dneska ráno před devátou jsem opustil všechno, co jsem znal. Teď bylo půl třetí. Vyhlédl jsem z okna a zadíval jsem se na pohoří v dálce.

Na rozdíl od ostatních pasažérů jsem se ven nijak nehrnul. Vlastně čím víc se vlak blížil do cíle, tím víc jsem si přál, abych mohl pokračovat v jízdě. Tak rád bych se nechal ukolébat pravidelným rytmem vlakové soupravy.

Jenomže jsem tu nemohl zůstat věčně. Čekaly mě vířivky a bahenní zábaly a kosmetické ošetření pleti. Oblékl jsem si černou koženou bundu a bágel jsem si hodil přes rameno. Z vlaku jsem vystupoval jako poslední.

Na nástupišti jsem se začal rozhlížet. Hledal jsem někoho, kdo by na mě čekal. Někoho, kdo vypadal podobně jako máma.

Jenže se ukázalo, že teta Helen se mámě nepodobá ani za mák. Tak pro začátek: tetiny rusé vlasy vypadaly, že už je dost dlouho nikdo nečesal. To máminy vlasy se v takovém stavu nenacházely vůbec nikdy. Za žádných okolností. To by si mohly zkusit! Máma je každé ráno pečlivě vykartáčuje a zafixuje litry laku. A podobné roztrhané džíny a plandavý top, které na sobě měla teta Helen, dala máma do charitativního obchodu.

„Hamishi?“ řekla ta žena, kterou jsem považoval za svoji tetu, a zamířila ke mně. „Nazdar! Já jsem tvoje teta Helen.“

„Mishko,“ opáčil jsem.

„Co prosím?“ Teta se zatvářila nechápavě, jako by si nebyla jistá, jestli oslovila správného chlapce.

„Jmenuju se sice Hamish, ale mám rád, když mi lidé říkají Mishko – podle návrháře jedné značky oblečení,“ vysvětloval jsem rychle.

„Aha, chápu!“ řekla teta. „Moc ráda tě poznávám, Mishko.“

Vůbec se té mojí změně jména nepodivovala! Celé věky jsem se snažil, aby mě ostatní oslovovali Mishko, ale nějak to nikdy nedopadlo.

Vyrazil jsem za tetou k jejímu autu, které stálo na druhé straně silnice.

„Tak si nastup,“ řekla teta a otevřela kufr, abych si do něj mohl uložit bágel.

Moc jsem nepřemýšlel o tom, jakým vozem asi jezdí taková majitelka venkovské léčivé farmy, ale nečekal bych, že to bude starý džíp. Navíc byl ten džíp dost podivně cítit a celý byl hodně omšelý a potřeboval by pořádně umýt, a to jak zevnitř, tak zvenčí!

„Za auto se omlouvám,“ řekla teta. „Se všemi těmi psy a ostatními zvířaty je hrozně těžké udržet ho aspoň trochu čisté. Všichni po sobě nechávají spoustu bahna a chlupů.“

„Psy?“ vydechl jsem. O psech se táta ani máma nezmiňovali. „Kolika psy?“

„V útulku jich máme momentálně pět,“ odpověděla teta, nastartovala a vyjela. „Jmenují se Mackenzie, Hnědák, Darcy, Violet a slečna Lily. Ale někdy jich míváme i víc.“

Víc než pět psů! Nahlas jsem nic neřekl, aby si nemyslela, že jsem pitomec, který zopakuje všechno, co řekne, ale na setkání s pěti tetinými psy jsem se netěšil ani za mák.

„Hned si tě oblíbí,“ dodala.

„Kdo?“

„No ti psi přece! Jsou nesmírně přátelští. A jsou to osobnosti. Už se nemůžu dočkat, až se s nimi seznámíš.“ A teta Helen se na mě mile usmála.

Při té představě jsem se trochu otřepal.

„Je ti zima?“ zeptala se.

Zavrtěl jsem hlavou. „Musí být těžké řídit léčivou farmu a k tomu se ještě starat o tolik psů,“ podotkl jsem. Ta kombinace mi vůbec nešla dohromady.

Že by léčivé farmy nabízely i procedury pro psy a kočky? Existovaly snad bahenní zábaly pro psy a obličejové masky pro kočky?

Vlastně to mohl být docela dobrý byznys. Začal jsem přemýšlet nad procedurami, které by majitelé pro své mazlíčky mohli chtít. Že by měli psi svůj vlastní bazén?

Teta Helen se na mě podívala, což mi přišlo jako dost nerozumný nápad. Ruce držet na volant a oči přilepené k vozovce bych prosil!

„Vlastně máš pravdu. Řekla bych, že to je svého druhu léčivá farma,“ pronesla rozvážně a upřela pozornost zpátky k řízení. „Obvykle se jim ale říká útulky. A pro zvířata je rozhodně prospěšnější žít tam než na místech, odkud k nám přišla.“

Teď jsem na ni zůstal zírat zase já. O čem to proboha mluví?

„Většina lidí říká místům, jako je to naše, prostě útulek pro zvířata...“ zopakovala teta Helen, když si všimla mého nechápatého výrazu.

Spadla mi brada. „Takže to není... chci říct, vy nemáte... ale co masáže?“

„Někdy psy i masíruju. Hnědák masáže miluje. Leží tam a na čumáku se mu rozlévá obrovský psí úsměv...“

Podíval jsem se na tetu, které se na tváři taky rozléval obrovský úsměv.

Dokážou se psi vůbec smát? pomyslel jsem si.

„Kdykoli masíruju Mackenzieho, natáhne packu, jako by říkal: *Ještě, prosím,*“ pokračovala teta. „Předpokládám, že všem

zvířatům v útulku by se masáže zamlouvaly, nejen psům – podobně jako lidem. Jsou náramně uvolňující.“

Myslel jsem na plavky, které jsem si s sebou vzal, přestože mě rodiče ujišťovali, že je nebudu potřebovat. A teď jsou mi úplně k ničemu!

„A co vířivka?“ zeptal jsem se zoufale.

Teta Helen zavrtěla hlavou.

Mé sny se hroutily.

„Bazén?“

„Je tam rybníček. Poslední dobou k nám přilétá čím dál tím víc divokých kachen a plavou na něm.“

Dělalo se mi trochu zle – částečně kvůli úzkým klikatým cestám, po kterých jsme projížděli, ale hlavně kvůli zradě mých rodičů. Museli vědět, že „léčivá farma“ tety Helen byla určená zvířatům, a ne lidem. Měli mi to říct! A s ohledem na to, jak moc oba zvířata nesnášeli, museli být extrémně zoufalí, když se mě rozhodli poslat zrovna sem! Znovu jsem se otřepal.

Teta mluvila dál a pořád se usmívala. „Už se nemůžu dočkat, až tě seznámím se všemi zvířaty. Je to skvělá parta. A samé svěbytné osobnosti. Jenom nemůžu pochopit, proč je jejich majitelé nechtěli! Kdybych měla ve tvém věku psa, milovala bych ho. Tvoje máma taky jednoho chtěla, ale babička to nedovolila.“

„Vážně?“ Nedovedl jsem si představit mámu ve společnosti psa nebo jakéhokoli jiného zvířete.

„Nikdy bych psa ani jiné zvíře neopustila. Jak to může někdo udělat?“ pokračovala tetu nerušeně dál. Nebyl jsem si jistý, jestli mám odpovédět, nebo ne. „Někdy si myslím, že mám psy raději než lidi!“

To přece nemohla myslet vážně. Nikdo nemohl mít psy raději než lidi.

Další kus cesty jsme urazili mlčky. Já jsem se díval z okna a přemýšlel jsem, jak blízko Japonsku už naši asi jsou. Letěli z Edinburghu do Helsinek a odtamtud do Tokia.

A v tu chvíli přímo před nás do silnice vběhl obrovský černo-
hnědý pes. Teta Helen dupla na brzdu a strhla volant, abychom se mu vyhnuli.

Pes zůstal stát uprostřed cesty, vyplazoval dlouhatánský jazyk a díval se na nás.

„Ále! To je Homer,“ řekla teta. „Tu a tam přiběhne do útulku – většinou hledá něco k snědku.“

U krajnice poblíž cedule s nápisem „Vítejte v Lochmarronu“ stáli tři kluci asi v mém věku. Do obličeje jsem jim neviděl, protože měli na hlavách kapuce, v rukou drželi barevné spreje a nešlo si nevšimnout, že spousta barvy se vyjímalá na ceduli.

Miluju street art a graffiti. Někteří sprejeři jsou neskutečně zruční a talentovaní. Jenomže tihle tři se očividně nepokoušeli vytvořit umělecké dílo. Za barevnými šmouhami na ceduli nebyl žádný záměr – byla to prostě čmáranice.

„Homere, ty pitomče, uхни přece,“ zakřičel ten největší z nich.

„To je Cyrus,“ řekla teta Helen. „Homer je jeho – chudák pes.“

Pes zvedl zprostředka silnice balon, ale místo toho, aby běžel na kraj, sedl si a začal míč olizovat.

Dojelo nás nějaké auto, zastavilo a začalo troubit.

Teta Helen vypnula motor a sundala si pás. „Půjdu se podívat...“

„Pojď sem, ty pako,“ zařval na psa další kluk.

„To je Donald, ale chce, aby se mu říkalo Donut, a ten vedle je Jamie, ale raději má Jaye,“ vysvětlovala teta. „Jsou to hodní kluci, ale nechají se snadno strhnout. Takže když Cyrus přijede v létě na prázdniny...“

Pes vzal míč do tlamy a odběhl za nimi.

Teta Helen si povzdechla, znovu se připásala a nastartovala motor.

Když jsme odjížděli, otočil jsem se a viděl, jak za námi Cyrus hodil plechovku s barvou. Házení zjevně nebyla jeho silná stránka, protože nás minul o několik metrů.

„Omlouvám se za ně,“ řekla teta. „Mají pocit, že jim patří celá vesnice a že si můžou dělat, co se jim zlíbí.“

„A zdá se, že v tom mají pravdu,“ řekl jsem a díval se dozadu.

Cyrus mi ukazoval vztyčený prostředníček a něco hulákal. Neslyšel jsem, co říká, ale to gesto bylo výmluvné až až. Byl jsem rád, že sedím v bezpečí uvnitř auta a nejsem s nimi tam venku.

Teta Helen jela dál.